

Akreditace

Než pustíte řemeslníka k tomu, aby vám rozbil koupelnu s tím, že slibuje novou, chcete reference, ohlasy na jeho práci. Chcete vědět, co kde udělal a jak jsou s ním lidé spokojeni. Ono stačí hledat specialisty, kterému svěříte své tělo, svá kolena, ledviny či klouby. Nebo: Než pustíte novináře na tiskovou konferenci, musí se vám prokázat vámi ověřenou akreditací, vysláním, pověřením. Kdyby jenom mávnul kartičkou, můžete mít teroristu. Tak to je, potřebujeme ověřenou akreditaci.

Končili jsme v minulé, té druhé kapitole listu Hebrejům: „**Proto musel být (Ježíš) ve všem jako jeho bratři, aby se stal veleknězem milosrdným a věrným v Boží službě, a mohl tak smířit hříchy lidu. Protože sám prošel zkouškou utrpení, (proto) může pomoci těm, na které přicházejí zkoušky.**“ (2:17n) Kapitoly nebyly přísně odděleny (to dělení je záležitostí až třináctého století po Kristu), takže pisatel dopisu Hebrejům pokračuje volně: „**Proto, bratři, vy, kteří jste svatí a máte účast na nebeském povolání, hledte na apoštola a velekněze našeho vyznání, Ježíše...**“ (3:1) Pomiňte zmínku „bratři“ v unikátním smyslu mužských zasvěcenců žijících v celibátu. To „bratři“ v tuto chvíli neznamena pohlaví, spíše tu je myšleno to „bratrství“ s Kristem, to je titul pro muže i ženy.

„Hledte! Podívejte! Bacha! Watch!“ To zní jako silná výzva. V dnešním jazyce to znamená: Provéřte, zkontrolujte, vygooglujte. Dejte si pozor a dobře zvažte! Staří otcové by řekli: Kontemplujte (sestupte na chvíli do chrámu a buďte tam spolu, dejte si prostor, setrvejte před Bohem a propojte se v přítomnosti Boží, poznejte jej před Boží tváří.) Nekontemplujeme jenom Boha, i my se vystavujeme bezpečnému skenování osobnosti. I my to potřebujeme!

A právě v tom je dobrá církev, zanedlouho je vidět, zda lidé, kteří řeční, mají nebeskou akreditaci či jen plácají náboženské řeči. Právě v církvi poznáváme ještě jinou tvář člověka. Samozřejmě i tam se dá hrát náboženská komedie, ale za chvíli poznáte, zda je proti vám sobec bez hlubokých zásad. Ba právě v církvi to poznáte - ne při bohoslužbách, ale v normálním životě, v práci, v utrpení, v těžkostech.

Adresátům listu Hebrejů se tu říká: Máte na to vlastní schopnosti a kompetence: „**Jste svatí a máte účast na nebeském povolání...**“ Víra z vás nedělá hloupé jedince bez názoru. Nedůvěřujete slepě všem, když jste nábožní. Nesednete si na zadnici, když se Vám někdo prokáže diplomem a nebo stohem knih. Vy máte na prověření plnou kompetenci. Proto můžete zkontrolovat **apoštola a velekněze**, prověřit obě dvě služby, které se nám nabízí.

Pisatel dopisu Hebrejům povzbuzuje lidi mimo Jeruzalém, Hebreje bez chrámu, bez dobrých rabínů, v diaspoře - v pohraničí, v Sudetech, na Šumpersku atd. Ty, co sami sebe běžně podceňují a snad i jiní je za nic nemají. Občas, snad na obranu, mají křesťané naopak nezdravé sebevědomí, silné jako slon, postavené na něčem světském, lidském. To je ale zbytečné. Všechno dobré máme z nebes a udržujeme to vděčností vůči Pánu Bohu.

A tak mohou adresáti listu Hebrejům prověřovat, protože jsou z Božího hlediska svatí a mají účast na nebeském povolání. Mají nebeskou prověrku na tajemství! Co je proti tomu prověrka na PT ZD?! Vy máte na to, říká se jim, abyste prověřili, zda se péči tohoto jedince odevzdat. Poznáte, zda se to podobá nebesům, zda to má jejich dech.

Tak je to apoštol a nebo není? **Apoštol** velice ovlivňoval směřování života, byl přímo vyslaným poslem k formování naší víry, našeho společného vyznání. Apoštolé byli ti, co viděli Pána a byli jím posláni. I Saul/Pavel měl ten titul po setkání s Kristem u Damašku. A zdá se nám, že dnes máme všelijaké dary, máme třeba i jiné dary, než ty vypsané v listech Římanům a Korintským. Ale nemáme už apoštoly. Máme ty první apoštoly a mezi nimi především toho jediného Apoštola naší víry, Ježíše.

Od něj potřebujeme ověřující vyznání, dokument. To slovo v původním jazyce naznačuje, co chceme. Říká se tam homologein. Homologaci například potřebujeme pro používání netypických zahraničních aut. On je apoštol homologace naší víry. On homologuje naši novou a nezvyklou víru. On je ten homo - logos, první člověk, Slovo se v něm stalo tělem.

A Ježíš je také **velekněz** naší víry, řecky protojerej, jakýsi generální přidělenec, diplomatický atašé který naši víru zastupuje. Zastupuje nás před Boží tváří v novém ritu, v novém náboženského provozu bez chrámu, u oltáře chleba a vína, u stolu Slova - u všeho, co ustanovil. Stojí za námi v jednání našich provinění. Ale i v radostech života. Stojí za námi i v utrpení, v potížích, které pro víru něj máme.

Takže zkontrolujte jeho kvalifikaci. Nemůžete se spolehnout na jiné. Je to osobní, člověče, musíš kontemplovat sám. Musí to být osobní ověření. Musíš mít osobní setkání, osobní vztah. Pak zjistíš, že Ježíš je **věrný**, tedy ověřený Bohem, který jej vysílá. A je **hoden**, má vnitřní kvality, aby se věnoval tak důležitým věcem, jako je správa společného domu...

Ježíš se tu srovnává s Mojžíšem. Ale: Mojžíš tu není postaven proti Ježíšovi. Nechce se tu říci, že je Mojžíš málo a Ježíš hodně. To porovnáním s Mojžíšem, s Moše Avinu, je pro lepší pochopení Ježíše a jeho moci a síly. To pro Hebreje něco znamenalo, když se někdo přirovnával, byl přirovnáván k Mojžíšovi. Necituje se tu sice přímo žádný text Staré smlouvy, ale myslí se tu na konkrétní texty. Vykladači¹ citují dva z nich. Představuje se tu věrnost podobná vyvolenému z proroctví Malachiášova (2:6n): „**Zákon pravdy byl v jeho ústech, bezpráví se na jeho rtech neobjevilo; chodil se mnou pokojně a bezelstně a mnohé odvrátil od nepravosti. Vždyť rty kněze střeží poznání; z jeho úst se vyhledává zákon, neboť on je poslem Hospodina zástupů.**“ Mojžíš? Nebo s pohledem dopředu: Ježíš? Podobně tomu služebníku z Malachiáše byl Mojžíš věrný v celém Hebrejském domě! Jak říká náš list Hebrejům: „**(Ježíš) byl věrný tomu, kdo jej ustanovil, jako i ,Mojžíš byl věrný v celém Božím domě'. Ježíš je však hoden větší slávy než Mojžíš, tak jako stavitel domu je víc nežli dům sám. Každý dům někdo staví; ten, kdo postavil vše, je Bůh. Mojžíš byl věrný v celém Božím domě, ale jen jako služebník, který měl dosvědčit to, co teprve bude vysloveno. Kristus však jako Syn je nad celým Božím domem.**“ (3:3-5)

A ještě ten druhý příklad: Mojžíšova akreditace se ověřuje také textem z knihy Numeri. Opět, není tu ten text zmíněn, ale myslí se na něj zcela zjevně: „**Mirjam s Áronem mluvila proti Mojžíšovi kvůli kúšské ženě, kterou si vzal; pojal totiž za ženu Kúšanku. (Jak nízké! A jak přirozeně zjednodušující!) Říkali: „Což Hospodin mluví jenom prostřednictvím Mojžíše? Což nemluví i naším prostřednictvím?“ Hospodin to slyšel. Mojžíš však byl nejpokornější ze všech lidí, kteří byli na zemi. Hned nato řekl Hospodin Mojžíšovi i Áronovi a Mirjamě: „Vy tři vyjděte ke stanu setkávání!“ (Kontemplace!) Všichni tři tedy vyšli a Hospodin sestoupil v oblakovém sloupu a stanul u vchodu do stanu. Zavolal Árona a Mirjam a oba předstoupili. Řekl: „Poslyšte má slova: Bude-li mezi vámi prorok, já Hospodin se mu dám poznat ve vidění, mluvit s ním budu ve snu. Ne tak je tomu s mým služebníkem Mojžíšem. Má trvalé místo v celém mém domě. S ním mluvím od úst k ústům ve viděních, ne v hádankách; smí patřit na zjev Hospodinův. Jak to, že se tedy nebojíte mluvit proti mému služebníku Mojžíšovi?“ Hospodin vzplanul proti nim hněvem a odešel.**“ (12:1-9)

Tak vlastně úplně stejně je to i s Ježíšem. Taky s ním leckdo nebyl spokojen, ale on je jako Mojžíš, ke kterému se Hospodin přiznal! „**Kristus (poprvé je tu v listu Hebrejům později několikrát opakované Mesiáš, tedy Christos) však jako Syn je nad celým Božím domem. A tímto Božím domem jsme my, pokud si až do konce zachováme smělou jistotu a radostnou naději.**“ (3:6)

Jaký dům? Společenství, komunita, národ. Původně Hebrejský národ. Víme o Domě Davidově, o výslovném označení pro vyvolený národ a jeho království (1. Paralipomenon 17:14) Jo, ale kde pak jsme my - a nejen my, ale i všichni v diaspoře, vzdálení a nevýznamní... Ne, beze strachu, my jsme přece dům Boží! Už ne ten chrám v Jeruzalémě. Ale chrám Boží nového ritu - tedy církev do nejposlednějších členů - jsme my, ten dům jsme opravdu i my.

A pisatel dopisu Hebrejům končí velkým povzbuzením zapadlých vlastnenců, trpících Hebrejů, opomenutých a slabých. Mají mít „**smělou jistotu a chloubu (radostnou, hrdou) naději**“ (3:6) Tedy nestydět se, ale žít se zdravým a vděčným sebevědomím (a to **až do konce**) Nebýt drzí, ale důvěrně nadějní a tak Naděje se bude také často opakovat (6:11 a 18; 7:19 a 10:23).²

¹ List Židům, Jaroslav Brož, CBS a Česká biblická společnost, Praha 2017, str. 59n a Vanhoye, Le Message de l'Épître aux Hébreux, Cahiers Evangile 19, Paris 1977

² List Židům, Jaroslav Brož, CBS a Česká biblická společnost, Praha 2017, str. 62

Všechny apokalyptické věci jsou nadějně. Apokalyptické spisy, dotýkající se konce všech věcí a tohoto věku, nejsou spisy hrůz, soudu a děsu - ale jsou to spisy naděje. První adresáti viděli soudů a trápení až dost...

„Mějte až do konce smělou jistotu a chloubu (radostnou, hrdou) naději“ a těmito nástroji se chytte apoštola a velekněze naší víry, a to na základě vašeho střízlivého prověření a osobní zkušenosti s ním.